

[Aase Olesen]

Så siger hr. Lykketoft: hvis man nu mener, at dette er en retfærdig afgift, hvorfor skal denne retfærdige afgift så ikke gå i statskassen? Ja men det er just det, der er problemet. Vi synes ikke, at den er retfærdig, og det er der ingen afgifter der er. Hvornår har hr. Lykketoft eller andre skatteministre opfundet en retfærdig afgift? Jeg har siddet længe i skatte- og afgiftsudvalget og hørt på mange erhvervsdrivende og forbrugere, og hvad ved jeg, der har klaget over punktafgifter, over moms og over alle mulige andre mærkværdigheder, vi har fundet på i tidens løb. Der er ingen retfærdighed i skattepolitik. Det skulle hr. Lykketoft være den første til at vide.

Man klandrer SF for, at de har en smule selvkritik. Jeg minder om hr. Svend Aukens tale ved åbningsdebatten, hvor han sagde, at det klædte politikere at udøve en vis selvkritik. Det har vi desværre ikke set meget af hos socialdemokraterne.

Og endelig klynkeriet om, at forhandlingerne foregår andetsteds. Ja, det har de sandelig også gjort i årevis med socialdemokratiske regeringer. Der er intet nyt under solen.

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

Jeg tror aldrig vi har sagt, at man ikke skulle føre forhandlinger i ministerierne. Det, der er nyt og interessant, er, at da denne regering kom til, sagde den, at det alt sammen skulle foregå i folketingssalen.

Det, jeg talte om, var i øvrigt slet ikke, hvor forhandlingerne skulle foregå. Det var, at det måske havde været nyttigt, om Det Radikale Venstre, når man er så interesseret i at få at vide, hvad Socialdemokratiet mener, havde gjort noget for at inddrage Socialdemokratiet i forhandlingerne.

Jeg ville spørge om noget, når vi snakker retfærdighed omkring afgiften. Lad mig så konkretisere det, fru Aase Olesen, til, at det er en positiv virkning af regeringens forslag, at man måske af vanvare, måske fordi man ikke kunne overskue konsekvenserne, faktisk er kommet til at ramme nogle tusinde stor-spekulanter temmelig effektivt ved det her indgreb. Den del af det har vi hele tiden sagt var positiv. En mand, der har lånt 2 mill. kr. hos en vekselerer til at spekulere i kursgevinsten på aktier eller investeringsbeviser, vil

blive ramt af afgiften med 50.000 kr. Det synes jeg er charmerende. Der er ikke så mange af dem, det kan ikke legitimere afgiftens rod i øvrigt, men det er da en positiv virkning, når man nu vil lave dette. Hvorfor skal han nu lige pludselig have lov til at lave det om til en pensionsordning? Hvorfor har de Radikale ikke været så præcise, at de har sørget for, at der var et loft for, hvor meget de, der bliver ramt med rette, kunne få i rabat? Det synes jeg da godt Det Radikale Venstre i det mindste kunne have sørget for.

(Kort bemærkning).

Aase Olesen (RV):

Først henvisningen til, hvad regeringen sagde, da den kom til: at forhandlingerne skulle foregå i salen. Jeg synes egentlig, at man skal tilgive regeringen en sådan uoverlagt bemærkning. Den har jo ikke prøvet at være regering før, så den ved ikke, hvordan det gik. Men alle vi, der har været støttepartier og været i regeringer før, ved jo godt, at det er noget pjat; sådan foregår tingene ikke i virkeligheden. Der er ikke spor ønske om at holde nogen udenfor.

Socialdemokratiet har vidst i månedsvi, at vi ønskede at være med til et eller andet indgreb over for lånefinansieret forbrug. Der har ikke været antydning af forslag fra Socialdemokratiet.

Så siger hr. Lykketoft, at han synes ikke, at spekulanten, der måske har – var det en afgift eller var det udgifter på 100.000, lad os bare sige, at det var en afgift på 100.000, ikke skulle have lov til at slippe. Det er jo kun det første år. Men under alle omstændigheder skal han jo nu betale skat af de 25.000 kr., han skulle have indbetalt til en pensionsordning. De 68 pct. af de penge går jo lige præcis i statskassen, så det beroliger forhåbentlig hr. Lykketoft.

(Kort bemærkning).

Albrechtsen (VS):

Jeg synes nu, når man snakker om udvalgsarbejdet, at det, som er det egentlige problem, er, at det ikke foregik gennem den mere åbne form for arbejde, som er udvalgsarbejdet, men at det i stedet for er sunket fuldstændig tilbage til den form for korridorpolitik, når den er værst, som regeringen fak-